

AZ ANIMÉK KORA MAGYARORSZÁGON

TI ÍRTÁTOK 3. RÉSZ

SZERKESZTETTE: TOMYX20
(tomyx20.wordpress.com)

Ez az írás az általatok (is) kitöltött kérdőívem alapján készült. Minden bekezdést más írt. Nem a személyes véleményemet tükrözi, habár a leírtak nagy részével egyetértek. Tematizáltam a válaszokat, és amennyire lehet, összefüggővé és olvasmányossá tettem. Mit adott nektek az anime?

Haverok

Haverokat. Az animés szubkultúra egy menekülttábor a lelkileg gyenge embereknek, amivel semmi baj nincs, de illik kinőni belőle huszoneves korra.

Az anime egy jó kikapcsolódást adott a számomra, és mivel nem animés az ember a Mondo-Con meglátogatása nélkül, ez a rész is nagyon sokat adott az életemhez, az ottani haverok, a Free Hugok stb. És mivel japán harcművészetre (aikidóra) járok már lassan 13 éve, ezért ez is rányomta az életemre a japán fanatizmust.

Barátok

Barátokat, sokkal nyitottabb lettem, és rádőbentem, hogy a mesék bizony nem mindig a gyerekeknek szólnak.

Nagyon sok külföldi barátot szereztem vele, illetve felturbózta az angolomat, köszönhetően az említett barátoknak.

Ha nem lenne anime, nem lenne ennyi barátom, nem tudnék ilyen könnyen kibontakozni, szóval erőt és bátorságot adott.

Az egész életemet megváltoztatta, az animék miatt lett sok új barátom, olyanok is, akikkel nem is találkoztam még élőben.

Barátokat, nyitottságot a másik felé, a szakmámat, és hogy nem csak jó vagy rossz, hanem inkább a kettő között van minden és mindenki.

Fejleszti a vitaképességem a fanokkal való baráti összejönnés :D, és természetesen örülök, ha valakivel egyetértek, barátokat szerzek.

Barátokat, kellemes légkört, ahol minden feszültséget levezethettem és ha valami nyomta a lelkemet, a csipet csapatnak is kiadhattam, nem csak a szüleimnek.

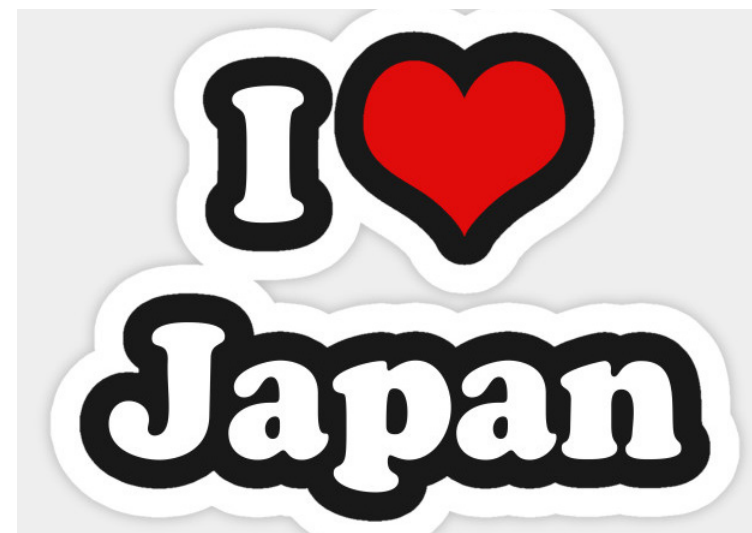

„A legtöbb barátomat itt ismertem meg, a jelenlegi páromat is, és így tudok valahová tartozni.”

Már nem érzem magam annyira magányosnak és végre egy közösség tagja lehetek ez által. Rengeteg új barátot szereztem és végre van motivációm a munkához.

Nagyon sok mindent megtudtam magamról, megszerettem a japán kultúrát, számos barátot szereztem. Terveim között áll, hogy ha megtanultam programozni, ki szeretnék menni Japánba dolgozni.

Többek között nyelvismeretet, japán származású barátokat, szakdolgozat témát :D {utóbbi nekem is #tomyx20}. Életcél, miszerint szinkrontolmács/fordító szeretnék lenni 3 nyelvből, ebből az egyik a japán.

Rengeteg olyan barátot, akiknek hasonló az érdeklődési köre. Mikor visszajöttem Japánból (ott éltem 3 évig) senkit sem ismertem, nehéz volt beilleszkedni az új suliba, és ebbe a társadalomba. Viszont az animék segítettek abban, hogy merjek nyitott lenni mások felé.

Egy olyan közösséget kaptam, ahol elfogadnak és mindenki kedvesen, érdeklődően fordul egymáshoz. Nagyon közeli barátokra leltem az animék segítségével. Egy hosszú nap után semmi sem esik jobban, mint megnézni néhány részt vagy olvasni egy kicsit.

Egy sajátos perspektívát, melyben nagyobb empátiával, érzékenységgel, rácsodálkozással tekinthetek a külvilágra. Jobban megbecsülöm az értékeket magamban, másokban és toleránsabb vagyok. Mióta animézek, több minden érdekel és több barátom van.

A legtöbb animében/mangában sikerült olyan értékes emberi tulajdonságokat felfedeznem, amiket manapság hiányolok a való életből. Barátokat is sikerült szereznem. :) Nagyon hálás vagyok ezért minden egyes kedves embernek, akik veszik a fáradságot, hogy létrehozzák az animéket/mangákat és hozzájuk a fordítást. :D

Az anime és manga szubkultúra leginkább barátokat adott nekem. Nagyon sokukkal az animével hoztuk közelebb egymást. Önbizalmat adott, hogy nem magam vagyok. Más is szereti ezt. Nem érzem magam kívülállónak. Sokkal jobban kitudom fejezni magam, és lényegében sokkal nyitottabb lettem, mint anno 6-7 éve. 24 éves vagyok. Amit az animéknek és mangáknak köszönhetek, azt el nem cserélném.

Nagyjából semmit, lol. Különböző okokból kifolyólag baráti társaságot nem sikerült verbuválnom a szubkultúrából, animéket meg már csak ritkán nézek, és lustaságból meg sznobságból egyre ritkábban. De az animék alapvetően tudnak hihetetlenül zseniálisak is lenni, és néha szoktak is, szóval az úgy, akkor tök jó, és most is fel van írva megnézésre egy csomó. Na meg persze megismerkedtem a hentai műfajával...

Nagyon sok barátot szereztem az anime által, és nagyon hálás vagyok. Ha nem gond, akkor felhozok egy példát. Nemrég fejeztük be a barátnőmmel a *07-Ghost* című animét. Mivel idén ballagunk gimnáziumból, így sok minden feljött bennünk az anime kapcsán Frau-Teito és Mikage-Teito kapcsolatán keresztül. Akkor ültünk le először egy igazán komoly és mély beszélgetésre a barátságunk és a jövőnk kapcsán.

„Egy kellemes kikapcsolódást és 3 igazán jó barátot.”

Sokat tanultam az animékből, mivel elég zárkózott voltam, nem nagyon voltak barátaim..., aztán amikor bevittem az általános iskolámba anno egy Mondo magazint, akkor néhányan odajöttek, és lettek barátaim. Van egy 10 éve legjobb barátnőm, a mai napig együtt animézünk! Nagyon sajnálom, hogy Magyarországon azt hiszik, nem szeretik annyira, így nem fordítják, illetve sugározzák. Pedig, ha tudnák mennyien szeretik itthon is, akkor menne itt is jobban.

Gimnázium végén kezdtem el animéket nézni, így az ismerkedés ezzel a számomra teljesen új világgal valamennyire egybefonódott a felnövésem folyamatával. Sokat segítettek ezek a művek annak megtapasztalásában, hogy egészen másképp is lehet szemlélni a dolgokat, a világot, az életet. Számtalan emberi drámával, tragédiával, nehéz élethelyzettel, belső küzdelmekkel találkoztam. A karakterekkel, akik megélték mind-

ezeket, mélyen azonosulni tudtam, és én is több lettem ezáltal. Fantasztikus, amikor az évben néhány alkalommal elmerülhetek, akár a barátaim társaságában az animék világa köré szerveződő eseményeken, a Mondoconokon, hasonló életkorú, de főleg hasonló érdeklődésű és világlátású közegekben, esetleg új kapcsolatokat teremtve.

Az egész animés szubkultúra a boldogságom kulcsa. Animés csoportok lévén szereztem sok barátot. A páromat is egy *Hetalia*-rajongó csoportban találtam meg. A MondoCon pedig a földi mennyország. Az emberek közvetlensége, hogy nem számít, milyen hülyeséget csinálsz, senki nem néz rád ferdeszemmel. Hogyha a padlón piknikez-

„Szinte minden irányban megváltoztam és sokkalta jobban elfogadom és megértem a körülöttem lévő világot. :3”

„Új barátokat, kevesebb unalmas esti órát, sok szórakozást.”

ve szürcsölitek a rament, simán csak kikerülnek titeket, nincsenek mogorva megszólalások, hogy mit keresünk az „út közepén”. Szerintem ezen is látszik a szubkultúrában lévő emberek viselkedése. Kedves emberek, akik jól akarják magukat érezni, akik közvetlenek a többi animéssel. Persze vannak kivételek, de ritkán látok másoktól olyan hozzáállást, mint az animésektől. Persze, vannak bunkók is..., sőt, veszélyesek is, de ilyen emberek hol nincsenek?

Szerelem

Kihúzott a depresszióból, nem voltam egyedül, barátokat adott és Conon ismertem meg életem szerelmét.

Régebben elég merev és visszahúzódozó gyerek voltam. Kissé torzítva, de meg mutatta az érzelmek erejét, és most boldog párkapcsolatban vagyok kiegyensúlyozott érzésekkel (nyugtatónak és „tudatmódosítóként” használom).

Oké, ez valószínűleg baromira nyálas lesz, de a páromat. 5 éve ismertük meg egymást, és az első témánk az anime volt. Természetesen azóta nem csak erről folyik a szó, de nagyon jó, hogy mindketten szeretjük őket. Mind a mai napig le szoktunk ülni együtt animézni. :3

Szeretetpótlék

Társaságot adott, mikor nem volt. Megvizsgált, lenyugtatott, megnevettetett, igazi faná tett.

Az animék és a mangák színesebbé tették a mindennapjaimat, és mindig megnevettetek. Bevallom őszintén, pár karakterbe bele is szerettem, de ki ne lenne így, miután látta Kakashi arcát maszk nélkül.

Kitaszított a társadalom, és gyakorlatilag a barátaimon kívül mindenki elítél. Barátnőm nem volt, valószínűleg nem is lesz, de van semi-nude hatsune miku bodypillow-om. 10/10 Lennék ota-ku megint.

„Egy biztos pontot az életben, egy biztonságos környezetet, barátokat, akikkel önmagam lehetek.”

Az animék világa kiugrási lehetőség a szürke hétköznapokból. És mivel nincs túl sok barátom, ezért egy anime nagyon fel tudja javítani a kedvemet az egész napra. Ha szomorú vagyok, ha boldog vagy szimplán kedvem tartja, megnézek egy pár részt vagy egy egész animét.

Ismerkedés

Régen társaságot, egy helyet jelentett, ahol el lehet beszélgetni éjszakába menően emberekkel.

Az anime összeköt minket és közösséget, barátságokat, szerelmeket, tehát valódi emberi kapcsolatokat teremt.

Létre lehetne hozni animeklubokat huszónévesek számára ismerkedés, kapcsolatteremtés céljából. Vagy amennyiben léteznek, népszerűsíteni őket.

Szerintem sokkal kedvesebbnek és elfogadóbbnak kéne legyenek a többi animés társukkal szemben, és nem azt fényezni, mennyire szar és hájpolt a másik kedvence. Egy közösségnek nem ilyenek kéne lennie. Hiába animés valaki, nem biztos, hogy ettől még megértik egymást egy másik animéssel. Amíg az ilyenek nem tudnak változ-

ni, addig nem lehet kialakítani egy normális közösséget.

Elsősorban ismeretségeket és jó programokat, főleg régebben, a kétezres évek elején. Néha inspirációt a dolgozataimhoz. Társaságot. Mozi-ban egy anime maga volt a tökély. Vagy a filmklubos vetítések és megbeszélések utána: jó eszmecserékkel és ismeretségekkel lett gazdagabb az ember. Leginkább akkor, amikor még volt a régi „anime világ” honlap, ami szinte a hazai sub kultúra netes központja volt. (Még az 56K-s időkben nem volt AnimeAddicts, és Zsozsóék USTEAM-je is gyerekcipőben járt a maga 10 anime és kb. 6 hentai készletével.) A könyvtárakban és videotékákban általánossá vált kutatás az „újabb” anime VHS-ek után. Eléggé eltértem az alaptémától. Szóval nekem már csak kikapcsolódást a hétköznapok rutinja után. Már nem vagyok olyan mélyen benne, mint régen. ;)

Elfogadás

Szerintem egy nagyon jó szubkultúra tele elfogadó és kedves emberekkel. Bár a nem közénk tartozó embereknek valamiért rossz véleménye van rólunk, ahogy tapasztaltam. Ezen kéne változtatni. Mert ez egy téves megítélés.

Az animék nagyon jó motiváló eszközök, amikkel fel lehet dobni az ember kedvét, és sokkal jobban beleéli magát az ember, mint a filmekbe. A community-ben van egy pár toxic csirke, de az emberek nagy része elfogadóbb, kreatívabb és nyitottabb, mint a normál társadalom.

Úgy érzem, hogy mi animések egy nagy család vagyunk, még akkor is, ha nem mindenben értünk egyet. Úgy érzem, mintha mindenki a testvérem lenne. Együtt cosplayezünk, együtt szórakozunk, együtt animézünk, együtt pockyzunk, együtt vásárolunk különféle animés cuccokat, együtt örülünk és sírunk. Egy hely, ahol elfogadnak és megértnek. Nekem ezt jelenti animésnek lenni. :)

„Egy olyan baráti társaságot, akikkel már közel 9 éve együtt vagyunk.”

„Barátokat és egy helyet, amit a magaménak érezhetek.”

Tanulás

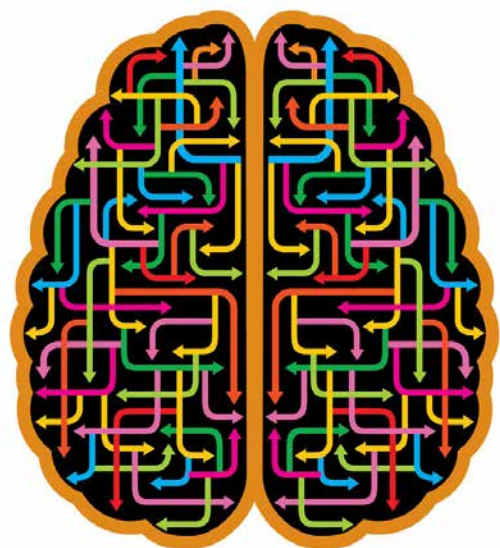
Életre és egészséges erkölcsre neveltek.

Növelte az EQ-m (érzelmi intelligenciám), és érzelmileg sokkal érettebbnek érzem magam.

Becsületre, kitartásra neveltek, és megmutatták, hogy ha padlóra kerültél, mindig fel lehet állni.

Megtanultam, hogy sosem vagyok egyedül, mert mindig lesz valaki, akire számíthatok, ha segítség kell.

Kikapcsolódást, bizonyos szinten életre is oktatnak a komolyabb animék. Pl.: Kitartás, felelősség, becsület.

Számomra ez egy hobbi... Ehhez nagyon sok mindenem kapcsolódik, pl. a cosplayezés miatt tanultam meg varrni.

Lélektani hatással is bír némelyik anime, ami miatt máshogy látnak az emberek mindent, persze jó értelemben.

Furcsa lehet és talán nem a megfelelő kifejezés, de nézőpontot. Egy, talán kevésbé ismert nézőpontot bizonyos témákban.

Ami miatt a legjobban szeretem az az, hogy a miénktől/nyugatitól nagyban különböző nézőpontokat mutat meg sok dologról.

Nagyon sokat megtudtam a kultúrájukról, főleg a tisztelet az, ami megfogott, és szerintem ez nagyon fontos lenne mindenhol.

Az animék miatt kezdtem el rajzolni, a saját történeteimet ábrázolni, ma pedig ezen a területen tanulok tovább, illetve dolgozom.

A *Naruto* anime önbizalmat adott és megtanított arra, hogy soha nem szabad feladni és, hogy kitartó munkával bármit el lehet érni.

„Ennek hála ismerkedtem meg a nejemmel. :)”

A személyiségfejlődésemhez, ahhoz, ahogy a világot látom, hogy el tudom fogadni a „más” embereket, a képzelőerőm kiszélesedéséhez.

Az anime boldogsággal és magabiztossággal ruházott fel. Egy csomó helyzetben segít dönteni. Sokat tanultam, illetve tanulok belőle. <3

Az anime megszerettette velem Japánt, és emiatt kezdtem japán nyelvet tanulni. A végső célom Japánba költözni és családot alapítani.

A rajztudásomat fejlesztettem vele, mert a kedvenc karaktereimet mindig lerajzolom, meg a nyelvből már pár szót megértek felirat nélkül. :)

„Fórumos ismeretségekből életreszóló barátságokat kötöttem.”

Nekem egy új világot egy új betekintést ad eme világra, hogy megismerkedhettem Japánnal és gyönyörű tájaival, történelmével, kultúrájával.

Több mindent tudok értékelni az életben, tudom, hogy vannak nálam rosszabb helyzetben levők, megtanított sírni és nevetni, nem a külső alapján ítélni.

PFF... Ez hosszú lesz. Először is életerőt, célokat, vágyakat adott...ad! Másrészt tudást, szeretetet, becsületet, kitartást, boldogságot, bölcsességet. Küzdelemre tanít.

Őszintén, mivel négy fal között nőttem fel, nekem az életet jelenti, rajtuk nőttem fel, ők mutatták meg, hogy mit kell tenni, ha bántanak, vagy ha valami történik, hogyan kell cselekedni.

Ezen nőttem fel. Olyan értékeket és morált adott, amit máshol nem tapasztaltam. Megtanított az igazán értékes dolgokra (bizalom, barátság, testvéri kötelék) figyelni és hálásnak lenni érte.

Általa találtam meg egy szenvedélyemet, a rajzolást és részben az éneklést is. Úgy érzem általa lettem egy senkiből valaki. Persze, nem emelem piedesztálra sem..., de jó érzés tudni, hogy ott van. :))

Bármilyen anime, amit eddig láttam, mély nyomot hagyott bennem, mert (a maga módján) mind tanulságos és ötletes. Néha teljesen egye-sültni tudok egy-egy karakterrel, és át tudom érezni az adott szituációt.

Nem vagyok olyan, aki ne bírná ki anime nélkül. Most az érettségi miatt már 6 napot kihagytam, habár ez nem teljesen igaz, mivel én németet tanulok, így a *Trigunt* kezdtem el nézni németül, ami nekem nagyon megtetszett.

Nyitottabb szemléletmódot, elfogadást, keleti ételek szeretetét, nyugalmat és koncentrációt. De legfőképp általános alsótagozatos ko-

„Szórakozást, új barátokat, költséges hobbit.”

romban, mindenkinél hamarabb megtanultam folyékonyan olvasni, a feliratot animéknek hála. :)

Nehéz lenne meghatározni. A szubkultúra segített valamennyire a jellemem alakulásában és az érzelmi intelligenciám fejlődésében, ugyanakkor ebben az irodalom is segített. Megismerhettem általa sok embert, és segítette a nyelvtudásom.

Az animék és a mangák is egészen új világot mutattak meg nekem, függetlenül attól, hogy ezek is csak sorozatok, úgy érzem, hogy sokkal nagyobb és sokszínűbb a választék, mint a hagyományos filmek/sorozatok/képregények esetében.

Az animékből az ember nemcsak történeteket tudhat meg, megtanulhatja azt, hogy hogyan kell viselkedni más emberekkel, kiket kell megbecsülni, miért fontos a barátság, én ezeket mind megtanultam, és ezért is szeretem az animéket.

Tetszik maga a japán kultúra, melynek szerves részét alkotják az animék és mangák. Leginkább a fontos tanulságoknak örülök, amiket ezekből szereztem anélkül, hogy át kellett volna élnem őket. Meg persze nagyon izgalmasak és művészi- en vannak elkészítve.

Nekem képzelőerőt adott. Mielőtt elmerültem az animék világában alig tudtam valamit egy szimpla leírás alapján elképzelni. Ráadásul, ha valamivel nem értek egyet egy animében/mangában, akkor a fejemben a saját módomban folytatom a történetet.

Merőben meghatározza a rajzolás stílusomat. Az anime alapozta meg, hogy most japán szakon tanulok. Innen jött az ötlet, hogy magával a kultúrával is foglalkozzak, és ne csak animét nézzek. Ennek köszönhetem, hogy most több ázsiai nyelven is tanulok.

Intelligens szórakozást adott (a nyugati film- és rajzfilmkultúrát elég butának és egysíkúnak tartom, közelebb áll hozzám a keleti mentalitás). Nyelvgyakorlási lehetőséget (angol feliratok, mangafordítás). Motivációt arra, hogy egyáltalán megtanuljam azt a nyomorék angolt.

„A teljes AMV közösséget. Ebből pedig a jövőbeli terveim is profitálhatnak (filmes szakma).”

Ha lesznek gyermekeim, akkor azt szeretném, hogy bizonyos animéket ők is megnézzenek és tanulhassanak belőlük. {Ez egybecseng azzal, amit a *Kapocs 150-en* a tömegben hallottam, hogy mikor influenzás volt a lánya, akkor együtt nézték a *Pokémont*. #tomyx20}

Egy olyan élményt adott, amit a nyugati rajzfilmek nem tudnak és nem is akarnak átadni. Mert az animéknek sokszor mélyebb mondanivalójuk is van ellentétben sok nyugati „mesével”. Ez a komolyabb látásmód, az egyedi megvalósítás, mind grafika, animáció, történet terén valami újat, valami sokszor furcsát... egyszerűen MÁST kínál, és nekem ez tetszett meg benne. :)

Megtanította, milyen egyszerűen össze lehet venni azon, hogy senki se használja úgy a „mese” szót, mint ahogy kellene. Mellette rengetegféle érzést át tudott adni. Fogalmam sincs, a valóságban miféle reakció követne egy-két cselekedetet, de rengeteg animében rengeteg példa volt ezekre. Ennek alapján még magukat az érzéseket is jobban meg lehet érteni, át lehet élni.

Ennek hála szerettem meg a rajzolást (valószínűleg soha nem tanulok meg úgy rajzolni, mint ahogyan most tudok, ha nem lettek volna az animék), és ennek hála kezdtem el tanulni japánul is (és hála annak, hogy elkezdtem tanulni japánul, olyan embereket ismertem meg, akik szintén nagyon jó barátaim lettek, és bearanyozták az egyetemista éveimet). Ennek hála lett egy álmom és egy célom, és ennek hála vagyok az, aki most vagyok.

Egy teljesen új oldalát ismertem meg Japánnak, melynek köszönhetően gyökeresen megváltozott a véleményem. Igaz, ehhez el kellett telnie 14 évnek, ugyanis addig csak néztem az animéket, nem szerettem. De most, hogy felfedeztem az animék, mangák egy másik oldalát, elkezdtem foglalkozni azzal a néppel is, melynek a fejéből pattant ki. Kicsit zárkózott, kicsit fura társadalom, de pont ez az, ami meg tudott ragadni. Az egyediségük, hogy nem akarnak teljesen a nyugati kultúra „áldozatai” lenni.

Huhhát. Az olyan animéknek nagyon sokat köszönhetek, mint például a *Naruto*, *Fairy Tail*, *Code Geass*, *Fullmetal Alchemist Brotherhood* stb. Leginkább arra tanított, hogy más szemszög-

„Egy saját világot, barátokat, és elkezdtem fanfictionöket írni.”

ből is tudjam látni a dolgokat, elfogadóbb legyek, ne ítéljek azonnal, megbecsüljek dolgokat, nézsem a pozitív oldalát is a dolgoknak. Egy anime meg tud nevetetni, siratni. Gyönyörű, hogy egy anime milyen szépen tud bemutatni különböző élethelyzeteket. Maximálisan egyet tudok érteni azzal a kijelentéssel, hogy „ez nem csak egy anime”.

Megismerhettem egy, a nyugatitól különböző történetmesélési módot. A rajzolás stílusa és a morális problémák megközelítése is eltér az

amerikai képregények/rajzfilmek világától. Az írás az egyik hobbim, ezért nyitott vagyok az animék-ből megismert történetvezetési, karakterépítési ötletekre. A rajzolás a másik, ezt nem is részletezem. A CGI-től korábban félttem, hogy majd mindent azzal oldanak meg (a horrorfilmek jó példával szolgálnak, sokszor emiatt nézhetetlenek), most már nyugodt vagyok, egészen kiváló animációk születnek a különböző technikák ötvözésével - lásd *Neon Genesis Evangelion* movie-k.

Naruto tanított meg arra, hogy soha sem szabad feladni, és hogy soha sem szabad elhinni, hogy erősebbek is lehetnek nálunk, mert ő mindig felállt, mindig megoldotta, hogy tovább menjen, ezért a *Naruto* az egyik kedvenc animém, és szeretnék olyan lenni, mint ő, mert nagyon nagy álmaim és céljaim vannak, ami egy korombelinek biztosan nincsen, szóval soha nem fogom feladni, mert nincs olyan, hogy lehetetlen, és akárhány-

szor is b*sznak a földre, akkor is felállok, mint ahogy ő.... Fura dolog azt érezni, hogy egy nem létező karakter a példaképem, de valamilyen szinten akkor is élő, és nekem nagyon sok mindent adott az az anime!

„Egy közösség, az animések olyanok, mint egy nagy család. Ha valaki szereti az animét, az már rossz ember nem lehet.”

